

Frauke
Scheunemannová

Winston

Agent
Tichá labka

Winston

Agent Tichá labka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Frauke Scheunemannová
Winston Agent Tichá labka – e-kniha
Copyright © Albatros, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Frauke
Scheunemannová

Winston

Agent Tichá labka

Albatros

*Starým mamám tohto sveta.
Čo by sme si počali bez vás?*

Title of the original German edition:

Winston – Agent auf leisen Pfoten

© 2014 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Lic.: Agentur Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

Translation © Anna Lackovičová, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04302-9

ISBN e-knihy 978-80-00-04339-5

Prolog

Som hrdina. Či nie?

„Veď ja ti ukážem, ty potvora prašivá!“ Muž natáhuje obrovské paprče po Odete. A ona sa vylakaná stiahne až celkom do kúta, pokiaľ to len ide. Zbytočne, lebo ten nespratník sa vzápätí chystá uchopiť ju za šiju. Teda: rád by to urobil. Lenže to ešte neráta so mnou, Winstonom Churchillom, kocúrom bez bázne a hany! V rýchlosti odhadnem vzdialenosť – a potom naňho skočím. Nebojácne a odhodlane! Je to zlomok sekundy – a už pristávam na pleciach ukrutníka. Zapácha. V jeho pachu sa mieša cigaretový čmud a čosi, čo pripomína vianočný stromček. Fakt, skutočne smrdí tak ako tá vec, ktorú Werner vždy na Vianoce dovlečie do bytu. Čudné! Na ďalšie úvahy o ihličnanovej vôni vianočného stromčeka tu nemám čas, lebo ten ničomník sa teraz ozlomkrky myká, len aby ma zo seba nejako striasol. Rázne mu pazúrmí prejdem po líci.

„Aááá! Čo to malo byť?“ Muž okamžite pustí Odetu a pokúša sa zaútočiť na mňa. Ale nezasiahne ma, lebo som, jednoducho, šikovnejší. Z kúta vzápätí vyskočí Odeta, najkrajšia biela mačka na svete.

„Bež, Odeta, uteč odtiaľto!“ kričím jej. „Ja si s ním už dáko poradím.“

„Nie, Winston, bez teba nejdem!“

„Len bež, tak to bude lepšie!“ zakričím ešte raz. Ale moje malé mačacie srdce radostne poskočí, pretože Odeta chce zostať so mnou. Prv než sa mi podarí toho naničodníka striasť, uštedrím mu ešte úder labou. Zaujalká a znova sa po mne rozoženie.

„Ach, Winston,“ zašepká Odeta, „ty si taký...“

... tlstý! Nože nezavadzaj!“

TLSTÝ? Odeta!!! Vypleštenými očami sa zahľadím na Odetu. Čo to do nej vošlo, keď ma takto uráža? Som predsa jej hrdina a ochranca!

Dovoľte mi predstaviť sa:
Kocúr Winston.
Dôverný radca dievčaťa.
Žiadny izbový tiger!

Túto nesmierne hlbokú urážku mi však neuštedrila Odeta, ale dopustil sa toho teraz môj človečí spolubývajúci – profesor Werner Hagedorn, ktorý mi dáva najavo, že teraz si sem chce sadnúť on. Konkrétne: na pohovku, kde práve polihujem a na ktorej sa mi sníva o tom, ako zachraňujem Odetu pred útokom toho zlosyna. Brr, hrozné! Bol to pôsobivý sen a skutočne by som rád vedel, čo mi to v ňom Odeta práve chcela povedať. V reálnom živote sme sa totiž ešte spolu dôvernejšie nebavili. Koniec koncov ja bývam hore na druhom poschodí na Hornej aleji číslo 106 a, kým ona sa zväčša potuluje po zadnom dvore nášho domu. Ale namiesto toho, aby som sa dozvedel, čo mi to Odeta chcela pošepkať, musím sa nechať od Wenera hrubým spôsobom zahnať z môjho obľúbeného odpočinkového miestečka. A potom sa sám zvalí na pohovku. Drzost! Urazene zoskočím na zem. Ak si Werner myslí, že sa teraz od neho dám hladkať, veľmi sa mýli. Pokiaľ ide

o takéto nežnosťky, nie som vôbec odkázaný na neho. Pch! Rozhodne aspoň teraz už nie, lebo od istého času s Wernerom v tomto štandardnom nájomnom dome v pomerne elegantnej hamburskej mestskej štvrti nebyvame len my dvaja. Máme totiž dve milé spolubývajúce – Annu a Kiru. Pôvodne sa tu Anna mala zdržiavať len cez deň, lebo pracuje u nás ako gazdiná, ale odvtedy, ako bola nútená ujsť od svojho expriateľa, u nás aj býva, a to aj so svojou dcérou Kirou.

Kira a ja sme spolu zažili priam neuveriteľné dobrodružstvo, a hoci som bol vždy presvedčený o tom, že deti neznášam, stali sme sa najlepšími priateľmi. A práve vďaka tomu si môžem dovoliť nechať toho drzáňa Wernera, nech si teraz pekne sám vysedáva na jeho pohovke – ja si pohľadám Kiru.

Prebehnem až na koniec dlhej bytovej chodby. Tam je naša niekdajšia hosťovská izba, v ktorej teraz býva Kira. Dvere sú len privreté. Nosom si ich ešte trochu poodchýlim a vhnem do izby. Kira sedí pri písacom stolíku pod oknom. Pravdepodobne si práve píše úlohu. Dvojskokom som pri nej – najprv vyskočím zo zeme na posteľ a z postele potom na písací stôl. Je to tak, ako som predpokladal: Kira si práve píše čosi do zošita.

„Ahoj, Winston,“ uvíta ma a natešene poškrabká za ušami. Mňau, to je predsa pozdrav, ako sa patrí! Ja sa zo stolovej dosky nenápadne presuniem Kire do lona a začínam priať. Keďže som si nemohol

dosnívať svoj pekný sen, aspoň si teraz výdatne užijem Kirino hladkanie. Začnem priať hlasnejšie.

„Áno, zlatko. Páči sa ti to, však?“ privráva sa mi Kira s úsmevom. „Mimochodom, pýtali sa na teba Tom a Pauli. Boli zvedaví, ako sa ti vodí.“

Pauli, ktorá sa vlastne volá Paula, a Tom sú Kirini spolužiaci. Tiež chodia do 7. B toho istého evanjelického gymnázia a sú to jej najlepší priatelia. Ani oni nie sú tie nijaké tuctové decká, o čom som mal možnosť presvedčiť sa aj osobne. Ako sa to mne kocúrovi podarilo? Veľmi jednoducho: bolo to vtedy, keď sa nám s Kirou vymenili telá a začal som ako dvanásťročné dievča drať školské lavice. VYLÚČENÉ? Nie, to sa naozaj stalo. A kým sme uskutočnili spätnú zámenu, podarilo sa nám dokonca dať príučku jednému ničomníkovi a s pomocou polície ochrániť Kirinu mamu. Sardinkáňoš, to teda bol vzrušujúci príbeh!

Ale poďme po rade. Pred niekoľkými týždňami som sa s Kirou počas búrky motal po stavenisku a udrél do nás blesk. A bolo to presne vo chvíli, keď si jeden aj druhý z nás želal byť niekým iným. No, a naše želania sa splnili, lebo keď sme sa po údere blesku prebrali, nič už nebolo tak ako predtým. Ja Winston som sa ocitol v Kirinom dievčenskom tele, kým z Kiry sa zrazu stal britský krátkosrstý kocúr Winston. A zároveň sme si vedeli navzájom čítať myšlienky. Pokiaľ by išlo len o to, bolo to pomerne praktické, ale celkove nám táto zámena veľmi nevyhovovala. Najmä mne

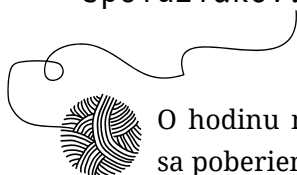
nie, a to preto, lebo ako Kira som každé ráno musel ísť do školy – a to mi hneď od samého začiatku pripadalo priam strašné. Odporná Leona a jej vyrývačná dievčenská banda sa ma dokonca pokúšali celkom znemožniť. Azda by sa im to aj bolo podarilo – nebyť Toma a Pauli. Vďaka nim som tú šikanu ustál. Dost hrdý som na to, že som tých dvoch dokázal získať ako priateľov pre Kiru. Samotnej Kire by totiž nebolo napadlo začať sa s nimi priateliť. Vďaka tomu sa viem vžiť do duše dievčaťa a som Kiriným dôverníkom.

Napriek tomuto vzrušujúcemu zážitku som nemal chuť zotrvať v Kirinom tele. V hĺbke srdca som predsa len štvornožec, a nie dvojnožec. Mojou dilemou vtedy bolo: Ako len, dočerta, dosiahnuť spätnú zámenu? Keď to už vyzeralo tak, že niet východiska, dostal Tom spásenosný nápad, že aj obrátený proces by mohol ísť pomocou blesku... Už to skrátim: príbeh sa skončil happy endom – Kira sa znovu stala dievčaťom a ja znova kocúrom. Žiaľbohu, odvtedy si už nevieme navzájom čítať myšlienky. Aspoň nie doslova. Ale dobre si rozumieme aj tak. A aj vďaka tomu teraz Kira vie, že by ma naozaj potešilo znovu uvidieť Toma a Pauli.

„Napadlo mi, že tá na našu stretávku jednoducho vezmem so sebou. A čírou náhodou to bude už dnes popoludní v našej zmrzlinárni. Ale ešte predtým by sme si mohli dožičiť jedno potešenie – prejsť sa na zadný dvor a navštíviť tvojich priateľov. Alebo aspoň jednu konkrétnu priateľku.“ Kira sa uškrnie.

Samozrejme, Kira vie o tom, ako zbožňujem Odetu. Napokon, o tom sme sa často spolu dosť bavievali, takže tu si ešte stále do istej miery vieme čítať myšlienky. Odetu je najkrajšia mačka, akú poznám. Má snehobielu hodváбноlesklú srst' a hlboké čierne oči, v ktorých sa kocúr ako ja môže až utopiť. A hoci žije ako potulná mačka, je to naozajstná mačacia dáma. Bohužiaľ, dlho ma pokladala za nafúkaného, arogantného a rozmazaného izbového tigrika. To je, samozrejme, úplný nezmysel. Som kocúr premýšľavo nastavený, nie však domýšľavý. To je obrovský rozdiel. Vďaka tomu mi Kira mohla dať zopár dobrých rád, ako u Odety zabodovať. A neboli to zlé rady. Tak sme sa s Odetou prirodzene spriatelili, a kedykoľvek sa stretneme na dvore, príjemne sa porozprávame aj o malichernostiach, ako je počasie či aké bolo práve skonzumované jedlo. Za hrdinu – takého, akým som bol vo svojom sne – ma však Odetu určite nepokladá. Zatiaľ. Som však pevne rozhodnutý, že sa to musí zmeniť.

Môžeme mať rovnaké sny?
A prečo si nevyberáme
spolužiakov?

O hodinu nato má už Kira úlohy hotové, nuž sa poberieme na tú zmrzlinu. Samozrejme, nie bez sľúbenej zachádzky cez zadný dvor. Kira ide aj s obligátnym hosťovským balíčkom – s miskou kuracej pečienky, čo je nielen moje, ale aj Odetino najobľúbenejšie jedlo. A najmä, keď ho Anna práve uvarí.

„Ci-ci-ci,“ zvoláva Kira mojich dvorových partákov a potom zamieri priamo k prístrešku na kontajnery, čo je naše obvyklé mačacie stanovište. Plochá strecha prístreška je asi jediné miesto na dvore, kam po celý deň svieti slnko. Je tam teplučko a zväčša aj bezvetrie. Perfektné miesto na mačací relax.

Dnes je tu však pusto. Nie je tu ani Odeta, ani jej kamaráti Karamel a Drsníak. To, že tu ona nie je, ma mrzí, pokiaľ však ide o tamtých dvoch, celkom mi vyhovuje, že tu nie sú, lebo ich neznášam. Už do seba nezapárame tak ako pred pár týždňami, keď som si s Kírou prvý raz vyšiel na dvor. Dobrí kamaráti sa z nás však nestali, lebo sme skrátka veľmi rozdielni. Kým ja

Winston Churchill som nesmierne ušľachtilý čistokrvný kocúr, pochádzajúci z plemena britských krátkosrstých mačiek, s pestovanou tmavočiernou kožušinkou a dobrými spôsobmi, Drsniak a Karamel sú dvaja tuctoví tuláci. Drsniak je dosť tučný a má tigrovanú srst. Karamel ju má zasa strapatú a vonkoncom neupravenú. A obaja sú spoločensky neohrabaní. Je to dosť divné, že taká dáma, ako je Odeta, s nimi celkom dobre vychádza. Ale to práve svedčí o jej dobrých spôsoboch: aj keď má nesporne urodzený pôvod, nespráva sa nijako povýšenecky. Odeta je nielen urodzená, ale aj veľkodušná. Inak povedané: úžasná kočka, ako sa vraví; viem, nespisovne. Ibaže práve teraz tu nie je.

„Ci-ci-ci,“ zvolá opätovne Kira, potom položí misku na stupienok a pátravo sa rozhliada po dvore. „No, kde sú tvoji kamaráti?“

Vyskočím zo zeme na prístrešok a otočím krk. Potom sa len pozriem na Kiru – a ona môj pohľad pochopí okamžite správne.

„Si sklamaný, však? Rád by si opäť videl Odetu, že?“ Nahlas zamňaukám a Kira sa usmeje. „Nuž teda chvíľku počkáme. Keď ucíti túto dobrotu, určite sem príde. Ešte máme chvíľu čas, do cukrárne to stihneme.“ Zohne sa ku mne celkom dolu a poškrabká ma za ušami. Mňau, to je úžasné. Po celej dĺžke sa natiahnem a schúlím si hlavu.

Onedlho začujem nejaký šuchot zo zadnej časti dvora. To je Odeta. Okamžite cítim jej pach. Rýchlo vysko-

čím a snažím sa zaujať takú pózu, aby som sa ukázal v čo najlepšom svetle. Vystriem sa a predvádzam, aký som veľký, a pritom vypnem hrudník. Teraz určite vyzerám dosť elegantne. Aspoň dúfam, že tak vyzerám.

„Ahoj, Winston,“ zdraví ma Odeta priateľsky. „Čo, necítiš sa dobre?“

„Ahoj, Odeta! Nie, prečo sa pýtaš?“

„Tak je teda všetko v poriadku. Si skrútený v takej krčovitej polohe, nuž som sa nazdala, že ťa niečo bolí.“

Chrírr. Takže ja teraz vyzerám krčovito? A tak veľmi som sa snažil! Sklamane uvoľním postoj a otrasiem sa.

„Naopak. Je mi skvele a som rád, že ťa vidím.“

„Áno, aj ja som rada, že sa stretáme. Aká náhoda! Predstav si: minulú noc sa mi o tebe snívalo.“

Naozaj? Je to vôbec možné? Aj jej sa snívало o mne?

„Skutočne? A čo?“ vyzvedám sa.

„Hm, veľa si z toho už presne nepamätám, ale myslím, že si ma nejako zachraňoval. Pred akýmsi nesprátnikom. Alebo grázlom. Určite to bolo niečo v tom zmysle, že som sa ocitla v nebezpečenstve a ty si mi pomohol. Celkom veselé, nie?“

Veselé nie je to správne slovo. Mne sa to zdá až neuveriteľné!

„Predstav si, Odeta, že aj mne sa...“ Ale prv než by som jej stihol vysvetliť, že mne sa snívало to isté, odsunie ma Kira bokom a vezme na ruky Odetu.

„Nože pozri, Odeta, priniesli sme nejakú dobrotu.

Je to čerstvé, moja mama to dnes uvarila. A samozrejme, opäť toho navarila priveľa.“ Prosím ťa, Kira, nie tak hŕ, máme tu teraz dôležitejšiu tému než jedlo! Ale ten rozhodujúci moment je už preč a Odeta Kire spôsobne ďakuje – spustí v jej náručí jemné pradenie. Potom sa však zrazu opäť otočí ku mne.

„O čom sme to...?“

„O tom tvojom sne!“

„Aha – ale ja som to opäť zabudla. Vlastne to ani nebolo nič až také dôležité.“ No, do čerta! „To, že ste mi teraz priniesli nejaké žrádielko, je od vás veľmi milé. Bohužiaľ, vôbec nemám teraz na nič chuť. Pred chvíľou som si totiž ulovila dosť tučnú myš.“

Čo? To je hrôza! Ako interiérová mačka viem o myšiach len z počutia a nemyslím si, že by na ich lovení mohlo byť niečo zábavné. Mimochodom. Ako treba dochutiť ulovenú myš, aby bolo jedlo naozaj lahodné? Petržlenom? Mne by ju musela Anna uvariť. Ale, samozrejme, nechcem Odete znechutiť jej potravu, a tak radšej čuším.

„Dám to vedieť Drsniakovi a Karamelovi, určite sú hladní.“

Ach, nie, tým dvom nie! Kým sa však zmôžem na odporovanie, Odeta už zoskočí z prístreška a zmizne v zadnej časti dvora. Mňau! Dnes to dáko nevychádza. A vôbec nemám náladu vyčkávať tu na Drsniaka a Karamela. Zošuchnem sa tiež na zem a poberám sa k východu z dvora. Kira beží za mnou.

„Hej, Winston! Prečo sa tak ponáhľaš preč? Veď Odeta ešte vôbec nič nezjedla. Určite sa sem o chvíľu vráti. Ešte trošku tu pobudnime!“

Kirine slová prezrádzajú sklamanie, veď napokon – chcela mi touto hostiteľskou akciou urobiť radosť. Veľmi sa mi žiada vysvetliť jej, prečo mám teraz chuť odtiaľto odísť. Ako som už spomínal, v čase, keď sme boli vymenení, to nebýval nijaký problém a vedeli sme spolu komunikovať aj v mysli. Teraz to už nejde. Škoda, nuž ale – čo už? Dievčaťom by som aj tak už nechcel byť, pretože to bolo naozaj namáhavé. Na kocúra ako ja toho bolo až priveľa.

„No, konečne ste tu!“ Bolo zrejmé, že Tom a Pauli na nás čakajú. Už vysedávajú v prútených kreslách našej obľúbenej zmrzlinárne, ako toto miesto volajú žiaci a žiačky príľahlého gymnázia. Pauli vstane a ide nám v ústrety, potom sa zohne ku mne a vezme ma na ruky.

„Vitaj, Winston, náš starý kocúr! Teba som teda už poriadne dlho nevidela. Takmer som už na teba aj zabudla.“

Ví-ví-ví. Aj mne to tak pripadá. A je to dosť zarážajúce. Ešte pred pár mesiacmi som vyhlasoval, že žiadnemu decku nedovolím, aby ma bralo na ruky – a teraz sa z toho dokonca teším a užívam si to. Predtým,

ako som poznal Kiru, som deti absolútne neznášal. Pripadali mi príliš hlučné a divoké. Teraz však musím pripustiť, že život bez detí bol riadne nudný. Taký...
POKOJNÝ.

„No, vy dve cicušky maznavé,“ zamiešal sa Tom, hľadiac na nás ponad svoje tmavé okuliare s kosteným rámom a krčiac svojím pehami posiatym nosom. „Už stačilo tých vašich nežnôstok. Ja teraz súrne potrebujem porciu špagetovej zmrzliny s množstvom strúhanej čokolády. Objednajme si už konečne. Dnešok mi totiž dal v škole riadne zabráť.“

„Prečo? Čo až také zlé si tam dnes zažil?“ pýta sa súcitne Kira. „Podľa mňa tam dnes bolo všetko v poriadku.“

„Nuž, veď na to, že som z matiky dostal dvojku, a nie štvorku, si ani ja nestážujem. Ide najmä o to,“ sťažka si povzdychne Tom, „že ma dorazil ten Pretoriov nový tandemotvorný nápad. To mi je teda idea!“

Pretorius je učiteľ biológie a zároveň aj triedny týchto deciek. Je to veľmi milý človek a veľký milovník mačiek. Prekvapuje ma, že by mohol mať nejaký nápad, ktorý sa Tomovi zdá strašný. Ale hoci si vôbec neviem predstaviť, čo by sa tak asi mohlo skrývať pod tým tandemotvorným nápadom, niečo mi vraví, že by mohlo ísť o dobrú vec. A takto tu zrejme uvažujem nielen ja.

„Čo máš proti tomu jeho nápadu? Mne sa celkom pozdáva,“ čuduje sa Pauli a hrabne si rukami vo vlasoch, havraních a divo odstávajúcich na všetky

strany. Pauli svojím účesom dáva svetu najavo, že je pankáčka. Preto sa musí takto česať. A k tomu patria aj ďalšie veci – roztrhané džínsy a tričko, ako aj čierne orámované oči. „Keď je jasné, kto má na starosti tvoje pracovné listy a domáce úlohy v prípade tvojej absencie, máš aspoň istotu, že sa ti o ne naozaj postará. To je predsa dobrá osvedčená vec, ibaže pomerne často nefunguje.“

„Máš pravdu,“ súhlasí s ňou Tom. „Proti tomu nemám nič ani ja. No keď sa partneri losujú, to mi pripadá dosť uletené. Nazdávam sa, že toho, kto by mal byť jeho tandemovým partákom, by si mal každý vybrať sám. Tak by sa každému ušiel taký parták, ktorý mu je aspoň ako-tak po vôli.“

Kira a Pauli takmer súčasne myknú plecami.

„To predsa nie je až také zlé,“ povie nato Kira. „Tá absencia nebýva až taká častá a netreba si z toho robiť ťažkú hlavu. A každý môže pokojne prevziať aj pracovný list niekoho, kto mu nie je práve sympatický.“

„Hej?“ Tom sa tvári skôr skepticky. „Koho si si teda vylosovala ty?“

Kira chvíľku váha s odpoveďou, potom to prizná. „Ach, ja som si vytiahla Pauli.“

„Tom vypleští oči. „To vážne?“

„Áno, predstav si – taká náhoda!“

„Ako? Je nás v triede dvadsaťosem žiakov, to značí, že v losovacom bubne bolo štrnásť mien, ktoré si tí druhí štrnásti museli vytiahnuť. A ty si si vytiahla

práve lístoček, na ktorom bola Pauli? Tomu neverím!
Iste si švindľovala.“

Kira čuší, no Pauli sa rozchichoce.

„Nuž, trochu sme tomu dopomohli. Kira si najprv vytiahla Emíliu, ale potom hodila lístoček nazad do bubna.“

Tomu celkom rozumiem. Emília a jej kamarátka – odporná Leona – sú najobávanejšie dievčatá v triede. Nie sú priateľské, sú arogantné. Nič lákavé, pokiaľ ide o kombináciu ich vlastností. Ani ja by som nemal veľkú chuť nosiť im v čase choroby úlohy domov.

„Pri druhom pokuse som mala viac šťastia,“ konštatuje Kira. „A teraz je mojou tandemovou partáčkou Pauli. Dobré, však?“

Tom sa opäť zhlboka nadýchne.

„A ty si si koho vytiahol?“ vyzvedá sa Pauli. Tom sa opäť zhlboka nadýchne a odvetí.

„Emíliu. Ja som si vytiahol Emíliu.“

Mňau. Ako kocúr nie som, samozrejme, nijaký odborník na záležitosti losovania, ale myslím, že obidve dievčatá sa pričínili o to, že sa Tomovi teraz ušla VELMI veľká porcia špagetovej zmrzliny.

Dáko sa nám zhudobnieva.
A aj muži sú ľudia.

„Ďakujem, pán profesor. Srdečná vďaka!“

Pánabeka, čo sa to tu deje? Kira, Pauli a ja vchádzame do bytu práve v momente, keď sa Anna Wernerovi nadšene hádže okolo krku. Pritom nič také bežne nerobí. Werner a Anna sa za normálnych okolností správajú voči sebe dosť rezervovane. Nie až tak, aby mohol vzniknúť dojem, že sa neznášajú. Naopak, mám dojem, že si rozumejú priam skvele. Ale pokiaľ poznám svojho starého Wenera, keď má niekoho veľmi rád, býva skôr plachý. A pritom si myslím, že Annu má veľmi rád. Odvtedy, čo u nás býva Anna s Kirou, sa rozhodne správa inak ako celé tie roky predtým. Napríklad dbá o svoj vzhľad. Vždy sa o seba staral, no v poslednom čase tráví podozrivo viac času pred zrkadlom. Hnedé kadere so šedivými prameňmi si sčesáva raz na jednu, inokedy na druhú stranu. A pritom to nemá vonkoncom nijaký zmysel, lebo pri jeho účese je jedno, či má cestičku vpravo alebo vľavo. Vždy to totiž vyzerá pomerne rovnako.

Okrem toho sa v poslednom čase Werner zamýšľa aj nad tým, čo si obliecť. A keď sa potom sám sebe v zrkadle nepáči, prezlečie sa. To je v jeho prípade čosi celkom nové. Kým bola našou gazdinou Oľga, Annina sestra, rozhodne to nerobieval. To som si všimol presne.

Teraz by som však rád vedel, prečo teraz Anna Wenera tak nadšene objala. Anna má ešte stále rozjasnenú tvár, kým Werner je trocha rozpačitý. Priplich-tím sa bližšie k nim a nastražím uši.

„Rado sa stalo, Anna. Bola by to škoda, keby tu toto krásne krídlo stálo nevyužitú len ako obyčajný nábytkový kus. Keď si na ňom sem-tam zahráte, budem mať veľkú radosť.“

Aha. Ide teda o ten smiešny klavír, ktorý nám najnovšie zavádzia v obývačke. Vraj krídlo. Smiešne označenie klavíra, však? Pokiaľ som to celé dobre pochopil, keď sa Wenerova matka Erika zo svojho veľkého domu presťahovala do menšieho bytu, nechcela si tam prenášať toto hebedo, ako klavíru občas vraví Werner. Keďže Werner má na rozdiel od svojich súrodencov podstatne väčší byt, zdedil obrovskú časť jej nábytku. Klavír je zjavne cenný kus, ale zavádzia tu (podobne ako ostatný nábytok). No čo už. Teraz predstavuje zátarasu v našej peknej obývačke. Je to predsa bezpochyby kvalitný hudobný nástroj, no Werner je celkom nemuzikálny.

Kira si odkašle. „Ahoj, mami, a dobrý deň, pán Hagedorn. Dúfam, že nenamietate, keď som si sem

priviedla Pauli. Asi pred hodinou si zabudla kľúče a mamu nemá doma.“

„To je v poriadku,“ zamumle Werner. Anna len súhlasne prikývne.

„Aj tak som toho opäť priveľa navarila,“ poznamená so smiechom. „Zíde sa, keď nám s konzumáciou dakto vypomôže.“

„To je super, ďakujem!“

A už sa premiestňujeme do Kirinej izby. Keď sa k nám Kira s Annou nasťahovali, spočiatku sa delili o hostovskú izbu. Po tom, ako bolo jasné, že tu zostanú, Werner si vypratol svoju veľkú pracovňu a pracovný stôl si presťahoval do menšej izby pri kuchyni. Doteraz to bol taký kumbál s oknom, ale odkedy sa odtiaľ odstránili rárohy a vymaľovalo sa, nevyzerá to tam zle. Kira je zložená v povodnej obývačke a Anna zasa v pôvodnej Wernerovej pracovni. A Werner, keď pri riešení nejakého komplikovaného fyzikálneho problému súrne potrebuje jogurt alebo salámovú zemiľu, meria teraz kratšiu cestu k chladničke. Len pre mňa sa tu nič nezmenilo: môj koterec je naďalej na dlhej chodbe oproti bytovým dverám.

Zaráža ma, že Werner si nijako neťažkal, keď opúšťal svoju pracovňu. Naopak, keď bol všetok nábytok presťahovaný, spokojne zahlásil: „Pre jedného to bolo aj tak priveľké. Teraz je to tu akurát.“ Kto by si to bol pomyslel, že Werner bude na staré kolená obklopený rodinou!

Vojdeme do Kirinej izby a dievčatá sa hneď hodia na posteľ. Ja chvíľu vyčkám, potom šup k nim a usalaším sa medzi nimi.

„Nože povedz, tvoja mama a profesor Hagedorn teraz nejako spolu paktujú?“ vypytuje sa Pauli Kiry.

„Ale čoby! Ako ti to mohlo napadnúť?“ čuduje sa Kira.

„Nuž, zdalo sa mi, že sa k sebe nejako majú. Ako dvaja ľudia, medzi ktorými to iskrí.“

„Áno, znášajú sa. Mama má rada profesora ako človeka. Nie ako muža.“

Sardinkáňoš! Opäť tá typická človečia reč! Aký je v tom rozdiel, či sa povie muž alebo človek? Aj muži sú predsa ľudia. Či nie? Nájst rozdiel medzi týmito dvoma slovami je problematické aj pre Pauli. Iba zvráští čelo a zahlási: „Aha.“

Kira si povzdychne. „Nuž, Pauli, ono je to tak: po rozchode s Vadimom má moja mama mužov až po krk. Myslím, že je naozaj celkom rada, že opäť nemá nikoho.“

Wenera s Vadimom vôbec nemožno navzájom porovnávať – ten prvý je milý a starostlivý a ešte aj profesor, kým ten druhý nesympatický a nebezpečný kriminálnik. Ale odhliadnuc od toho, za úvahu to stojí. Koniec koncov, aj Annina sestra Oľga od nás odišla len preto, lebo sa zamilovala do akéhosi Dietra, s ktorým sa potom kamsi ďaleko presťahovala, až do Kolína. Iba preto sa potom mohla stať Wenerovou

novou gazdinou Anna. Ale keby sa teraz do nejakého muža zamilovala aj Anna, znamenalo by to, že my by sme sa bez nej museli zaobiť. A to by bolo veru zlé. Po prvé preto, lebo Anna a Oľga nemajú už nijakú ďalšiu sestru. A po druhé preto, lebo potom by sa musela odsťahovať aj Kira, čo by bola pre mňa úplná katastrofa. Veď medzičasom sa z nás stali najlepší priatelia. Potom je teda celkom dobre, že Anna už nechce o mužoch ani počuť. Celkom iné by to však bolo, keby sa do nej Werner zamiloval. To by sa odtiaľto nemuseli odsťahovať. No ak má Kira pravdu s tým vyhlásením o mužoch, aj tak tu zostane všetko po starom. Výborne. Pokiaľ ide o mňa, aj tak nemám rád veľké zmeny.

Pauli sa zachichoce. „To znamená, že všetci muži sú svine?“

Čože? Svine? Také so štyrmi nohami a rypákom? Ako tie zvieratá k tomu prídu? To, že dievčatá môžu byť kravy a kozy, som sa už medzičasom dozvedel. Ale že by muži boli svine? To sa zrejme tiež myslí ako nadávka. Keď ide o nejaké nedobré ľudské vlastnosti, prečo si to musíme vždy odniesť my zvieratá? To je naozaj drzosť!

Kira nesúhlasne krúti hlavou. „Nie, to zas nie! Ako som už povedala, Wenera ako človeka má mama rada. A ani proti mužom vo všeobecnosti nemá nič. Len proti mužom ako chlapom.“

Ach, opäť tá zložitá ľudská logika! Veď aj muži sú ľudia, mňau!

„To moja mama, tá by zasa už radšej nebola sama,“ vraví Pauli. „Ona o tom síce otvorene nehovorí, ale ja viem, že je to tak. Zakaždým, keď sa vynorí nejaký súci typ, venuje zvýšenú pozornosť obliekaniu a maľuje sa. Okrem toho sleduje zoznamky na internete, kde sa môže skontaktovať s inými nezadanými ľuďmi.“ Pauli sa chichoce. „Je to však prísne tajné. Nikdy mi o tom nič nepovedala, ale ja to už teraz poznám. Už podľa otvárania počítača.“

Zoznamovanie cez internet? O čo to ide? Vždy som si myslel, že internet je nejaké miestečko v malej obrazovke, nazývanej počítač. Kira mi to raz ukázala, keď si robila úlohy pri Anninom pracovnom stole. Vtedy si vyhľadávala na internete nejaké matematické výsledky. Pokladám internet za akýsi lexikón. Teda nie za miesto, kam by sa naozaj dalo ísť. Ako sa tam môže niekto s niekým zoznámiť?

„Fakt?“ Teraz sa chichoce Kira. „Tvoja mama si niekoho hľadá?“

Pauli prikývne. „Áno, a mám dojem, že je na najlepšej ceste opäť sa do niekoho riadne zamilovať.“

Zaujímavé. Podstata ľudskej lásky je pre mňa stále zahalená tajomstvom – tak ako doposiaľ. Keď chce byť niekto s niekým spolu, je zjavne dôležité zamilovať sa. Inak – aj Werner a Anna pradsa môžu byť spolu. Bývame všetci v jednom byte, rozumieme si – a prečo to nestačí? Ako sa môžu niektorí zoznámiť cez počítač a potom sa do seba zamilovať? Bez toho, že by sa boli

predtým videli? Nechápem. Ale, úprimne povedané, som vcelku rád, že Werner na tie veci okolo lásky takto rafinovane nejde. Zdá sa, že láska je čosi veľmi zložité, čo nám tu absolútne netreba. My si tu na Hornej aleji pokojne naďalej spolunažívame. Mňau.

„Najmä odvtedy, čo sa môj otec znova oženil, je táto téma pre moju mamu dôležitá,“ vykladá Pauli ďalej. „To ju vtedy naozaj našťvalo a pravdepodobne mu závidí.“

„Hm.“ Kira sa k tomu bližšie nevyjadruje.

Pauli ju zvedavo pozoruje. „A ako je to vlastne s твоjím otcom? Tiež býva v Hamburgu?“

Kira sa odvráti a mykne plecami. „Nemám tušenie. No myslím, že nie. Mama o ňom nikdy nerozpráva. Opustil nás, keď som bola ešte celkom malá. Neviem si naňho spomenúť.“

„Chýba ti?“ zvedavo sa vypytuje Pauli.

Kira pokrúti hlavou. „Nie. Môžem povedať, že o ňom viem len málo. Asi ako keď sa ráno pokúšaš spomenúť si na sen. Vieš, že bol, ale to je tak všetko, čo vieš.“

„Veď to napokon ani nie je až také dôležité. Niekeď si myslím, že by aj tak bolo jednoduchšie mať už od samého začiatku iba jedného rodiča. Keď je niekto sám, nemá sa s kým hádať. To by sa teda stále žilo pokojne. Bola by to výhoda.“

„Áno.“ Kira to už ďalej nekomentuje a ja mám pocit, že jednoducho už nemá chuť baviť sa na túto tému. Prečo asi? Veď bežne nebýva taká mlkva. Som teraz skutočne zvedavý a pokúšam sa predstaviť si,